

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
3.Bf.286/2010/16.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság **Budapesten, 2012. év január hó 4. napján** tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t:

A fegyveresen elkövetett rablás büntette és más bűncselekmények miatt vádlott ellen indult büntetőügyben a Heves Megyei Bíróság 2010. év június hó 22. napján kelt 14.B.138/2010/10. számú ítéletét **megváltoztatja**.

A vádlott főbüntetését 5 (öt) év 6 (hat) hónap börtönbüntetésre **enyhíti**.

A kiszabott szabadságvesztésbe a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt rendeli beszámítani.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt is beszámítja a kiszabott szabadságvesztésbe.

A másodfokú eljárásban felmerült 6.640 (hatezer-hatszáznegyven) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A Heves Megyei Bíróság a 2010. június 22. napján kelt 14.B.138/2010/10. számú ítéletével a vádlottat 3 rb. rablás büntette [Btk. 321. § (1) bekezdésébe ütköző és a (4) bekezdés a./ pontja szerint minősülő], valamint 1 rb. löfegyverrel és lőszerral visszaélés büntette [Btk. 263./A. § (1) bekezdés a./ pontja] miatt halmazati büntetésül hét év börtönbüntetésre és hét év közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett a bűnjelekről valamint kötelezte a vádlottat, hogy 15 nap alatt fizessen meg sértett 1. Kft. képviselőjének 241.790 forintot, valamint az államnak 1.451 forint illetéket. Kötelezte továbbá a vádlottat a bűnügyi költség megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész a vádlott terhére a fő és mellékbüntetés súlyosításáért a vádlott és védője a kiszabott büntetés enyhítéséért fellebbezett.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a 2010. augusztus 31. napján kelt BF.681/2010/1. számú átiratában indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a Btk. 42. § (2) bekezdésének b/2. pontja alapján a szabadságvesztés végrehajtását

fegyház fokozatban rendelje el. Egyébként a súlyosításra irányuló ügyészi fellebbezést fenntartotta.

A Fővárosi Ítéltábla a Be. 348. § (1) bekezdésében írt felülbírálati jogkörén belül megvizsgálta az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző bírósági eljárást.

Megállapította, hogy a Heves Megyei Bíróság a perrendi szabályokat maradéktalanul megtartotta, eljárási szabályt nem sértett. Az ügyet kellően felderítette, a bizonyítékokat beszerezte és azokat egyenként és összességében is értékelte. A logika szabályainak megtartásával kifogástalan tényállást állapított meg.

A fellebbezési eljárás során az ügyész hivatkozott arra, hogy a vádlottal szemben halmazati büntetést kellett kiszabni, amelynek figyelembe vétele a büntetés tartamának meghatározása során súlytalan maradt. A hasonló jellegű cselekmények elszaporodottságára is figyelemmel, valamint az egyéni visszatartás érdekében a vádlottal szemben súlyosabb fő és mellékbüntetés kiszabása indokolt. A vádlott védője az enyhítő és súlyosító körülmények helyes felsorolása mellett azt kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság indokolatlanul hivatkozott a hasonló jellegű bűncselekmények elszaporodottságára, ennek súlyosító körülményként való figyelembe vételére ugyanis csakis a statisztikai adatok figyelembe vétele mellett kerülhetett volna sor. Mindezekre figyelemmel a vádlott megbánó magatartását is nyomatékosan értékelve enyhébb büntetés kiszabását kérte.

A vádlott a nyilvános ülésen arra hivatkozott, hogy rendkívüli módon megromlottak a családi körülményei, mert a felesége GyES-en van, a minimális feltételek biztosítására egy barátja küld havonként 30.000 forintot, ennek oka, hogy OTP hiteltartozásuk van, amit megpróbáltak törleszteni, de a kölcsönöket nem tudják fizetni, ezért a ház végrehajtás alatt áll. Végső elkeseredésében határozta el, a bűncselekmények elkövetését annak érdekében, hogy a gyermekeit felnevelhesse.

A Fővárosi Ítéltábla a vádlott és védője által bejelentett fellebbezést alaposnak találta.

A tényállást egyik fél sem támadta, azt az elsőfokú bíróság helyesen a vádlott részletes feltáró jellegű beismerő vallomására alapította, amelyet a sértettek teljes egészében megerősítettek és alátámasztottak.

Az elsőfokú bíróság a fegyverszakértői vélemény alapján állapította meg, hogy a házkutatás során lefoglalt 1 db 4,5 mm kaliber jelű Slavia 630-as típusú légpuska lőfegyvernek és a 6 db 22 Long Rifle kaliberű töltény és az 1 db 9 mm PAKnoll kaliber jelű riasztó töltény is lőszernek minősül a 2004. évi XXIV. Törvény alapján. Egyetértett a másodfokú bíróság azzal, hogy a Long Rifle töltények befogadására a légpuskát a vádlott alkalmassá tette, bár az a lefoglaláskor üzemképtelen volt, de kisebb változtatással az a vádlott által is üzemképes volt tehető. A tényállásban a

bíróság helyesen állapította meg azt is, hogy mindhárom alkalommal más-más sértett volt az akire a fegyvert a vádlott ráfogta és akit felszólított a pénz átadására. Így nem tévedett az elsőfokú bíróság amikor a bűncselekményt a következetes bírói gyakorlatra tekintettel 3 rendbelinek minősítette.

Az irányadó tényállás alapján az elsőfokú bíróság helyesen következtetett a vádlott bűnösségére és a cselekményeket is a büntető anyagi jogszabályoknak megfelelően minősítette. A vádlott ugyanis nem azokon a helyeken dolgozott ahol a bűncselekményeket elkövette.

A büntetés kiszabása körében az elsőfokú bíróság az enyhítő és súlyosító körülményeket általában helyesen sorolta fel, de a súlyosító körülmények köréből a másodfokú bíróság kirekesztette azt a tényt, mely szerint súlyosító körülmény az, hogy mint biztonsági őrnek meg kellett volna akadályoznia és nem elkövetnie a terhére rótt bűncselekményeket. A vádlott ugyanis nem azokon a helyeken dolgozott ahol a bűncselekményeket elkövette.

A súlyosító körülmények körében a másodfokú bíróság nem értett egyet a védő azon okfejtésével, hogy a hasonló jellegű bűncselekmények elszaporodottsága súlyosító körülményként csak akkor értékelhető, ha azt a statisztikai adatok támasztják alá. Köztudott ugyanis, hogy az életszínvonal romlásának következtében, valamint a hiteltartozások felszaporodottsága miatt az utóbbi időben az erőszakos jellegű vagyon elleni bűncselekmények mind a helyi, mind az országos szinten érezhetően elszaporodottak. A média szinte naponta beszámol arról, hogy a benzinkutak, a pénzváltók és a pénzintézetek sérelmére milyen nagy számban követnek el hasonló jellegű bűncselekményeket. Köztudomású tényeket az eljárási törvény szerint nem kell bizonyítani.

Az enyhítő körülmények körében azonban a vádlott megbánó magatartását és főleg jelentős mértékben a ténybeli, feltáró vallomását nem értékelte kellő súllyal az elsőfokú bíróság. Az adott ügyben ugyanis az első két cselekményt a vádlott beismerő vallomása alapján derítették fel, így jelentős enyhítő körülményként jön számításba, hogy a vádlott volt az aki magától beismerte a 2009. november 21. és november 28. napján elkövetett bűncselekményeket. Arra is beismerő vallomást tett, hogy mennyi pénzt vitt el a helyszínekről. Az enyhítő körülmények közé sorolható az is, hogy bár a vádlott mindhárom rablás során nagyobb összegre számított az általa zsákmányolt pénz azonban jelentősen alulmaradt a hasonló bűncselekmények elkövetésekor eltulajdonított pénzösszegektől. Az okozott kárból egyébként is annak nagy része 122.500 forint lefoglalás útján megtérült. A rablásokhoz nem valódi, hanem utánzat fegyvert használt, ami a minősítésnél ugyan nem releváns de a büntetés kiszabásánál, de jelentős enyhítő körülmény, mert ténylegesen testi épséget nem veszélyeztetett.

Mindezen enyhítő körülmények összessége alapján a másodfokú bíróság úgy látta, hogy a vádlottal szemben kiszabott hét évi börtönbüntetés az adott elkövetéshez viszonyítottn túláságosan súlyos büntetés és a vádlott megbánó jellegű magatartására is figyelemmel a börtönbüntetés tartamát öt év hat hónapra enyhítette.

Helyesen járt el az elsőfokú bíróság amikor a polgári jogi igény tekintetében határozott és amikor a peres eljárási illetéket az Itb. 42. § (1) bekezdésének a./ pontja alapján mérsékelt illetékösszegben határozta meg.

Az előzetes fogvatartás tekintetében az elsőfokú bíróság határozatának rendelkező részében tévesen fogalmazott, azt kijavította.

A másodfokú bíróság a Btk. 99. § (1) bekezdése alapján a vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt is a kiszabott szabadságvesztésbe beszámította.

A másodfokú bíróság a Heves Megyei Bíróság 14.B.138/2010/10. számú ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján változtatta meg és az ítélet egyéb törvényes rendelkezéseit a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Tekintettel arra, hogy az enyhítésre irányuló fellebbezések eredményre vezettek a Be. 381. § (1) bekezdése alapján megállapította, hogy a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költséget az állam viseli.

A jogorvoslati jogosultság kizárása a Be. 386. § (1) bekezdésén alapul.

B u d a p e s t, 2012. év január hó 4. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

Miszlayné dr. Lányi Éva s.k
előadó bíró

Dr. Székely Ákos s.k.
bíró

A Heves Megyei Bíróság 14.B.138/2010/10. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 3.Bf.286/2010/16. számú ítéletében írt változtatással a mai napon jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

B u d a p e s t, 2012. év január hó 4. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

Kiadmány hitelül:

tisztviselő